

[Ole Bjørn Kraft.]

om en lang række af de andre spørgsmål, ministeren nævnte. I hovedsagen tror jeg det er lykkedes ministeren at give udtryk for synspunkter, som deles af alle sider i denne sal. Jeg vil gerne understrege, at vi også med interesse vil følge, hvordan f. eks. spørgsmålet om fiskerigrænsen ved Grønland vil blive afviklet.

Men om nedrustningsbestræbelserne og de hidtil mislykkede forhandlinger om atomvåbnene foreligger der jo det, at de alle er strandet på Sovjetunionens negative holdning. Hvis man gennemgår disse forhold og den sovjetrussiske almindelige politik siden 1945, tegner der sig et klart billede af dette kommunistiske imperiums politiske hovedlinje, som er og stedse har været en fastholden af bestræbelserne på at splitte og svække vesten samt at tillade sig selv at foretage alle de aggressive handlinger, som man hævder det er vestens hensigt at foretage, men som det ikke har foretaget nogen af. Sovjets afvisning af de mange forslag, der har foreligget, hænger måske også sammen med et andet sovjetrussisk synspunkt: at verdensproblemerne bør afgøres ved direkte forhandling mellem Sovjetunionen og De Forenede Stater i Amerika, over hovedet på alle andre. Ind i dette billede tegner der sig for os erindringen om Sovjetunionens og kommunismens stadige aggressioner: Korea, Vietnam, mellemøsten, striden omkring Formosastrædet og nu om Berlin. Disse er jo alle et led i kommunismens stræben efter verdensherredømmet — lad os ikke i vore handlinger nogen sinde glemme dette; vi får hver dag bud herom. Det er den inderste og virkelige, afgørende virkelighed i tiden, og denne kamp møder os på mange fronter. For øvrigt lægger de kommunistiske ledere slet ikke skjul på, at det er deres hensigt. Det er ikke mange dage siden, det kom klart til orde i den resolution, som blev vedtaget på den 21. Sovjetkongres; men ikke mindst i de andre verdensdele møder vi bestræbelserne for at nå dette hovedmål: at isolere Europa og vesten og at drive de vestlige demokratiske magter bort fra de andre verdensdele.

Udenrigsministeren skænkede med rette forholdet til de lande, som jeg synes vi skal undlade at kalde underudviklede — i det mindste bør vi føje ordet „teknisk” til—

stor opmærksomhed i sin tale. Jeg er enig i synspunktet, jeg støtter gerne tanken om nødvendigheden af at yde materiel hjælp, men jeg vil gerne fastholde to ting: disse folk i de andre verdensdele kan ikke købes til at blive vore venner, de må vindes dertil. Og vejen er en åben erkendelse af, at den gamle tid, hvor vi ønskede at beherske dem og udnytte dem, er forbi. Vi må betragte folkene i de andre verdensdele som ligeberettigede medarbejdere i den verden, vi nu er gået i gang med at bygge op, og som vi må bygge op ud fra et helt nyt grundsynspunkt. Hvis vi kun kan byde dem en økonomisk støtte, vil vi tabe den afgørende kamp, som er kampen i menneskenes sind. Vi må vise dem, at vi i vesten har andre værdier at byde dem end blot dem materielle og økonomiske støtte; at vi fra vor side ønsker friheden, også friheden til fuld menneskelig udfoldelse, at vi i vor livsholdning har et alternativ til kommunismen, vi har jo nemlig noget at byde dem, som kommunismen aldrig vil kunne byde dem, og det er, når det kommer til stykket, mest på denne slagmark, vi kan standse kommunismens fremtrængen og ønske om at erobre disse folk og drage dem ind i den kommunistiske magtsfære og derved berøve dem håbet om en fri menneskelig udfoldelse.

Udenrigsministeren sluttede med rumforskningen og de helt nye perspektiver, der her tegner sig. Intet understreger stærkere, at vi er trådt over tærskelen til en helt ny historisk periode, der vil kræve en fordomsfrihed og en vilje til omtænkning, der nok kan blive vanskelig at indfri. Når vi taler herom, melder sig uvilkårligt den tanke: burde vi ikke løse vore store jordiske problemer, burde vi ikke stræbe efter at overvinde hadet, mistroen og bitterheden i folkernes sind, før vi forsøger at kolonisere rummet? Dog, vi kan ikke stoppe op. Begge opgaver foreligger for os.

Lannung: Også jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister for den omfattende og klare redegørelse.

Den højtærede udenrigsminister omtalte, at man på NATO-rådets møde i Paris i december havde været enig om, at forberedelserne af politiske rådslagninger i rådet kunne forbedres. Mit parti må lægge vægt herpå og deler det synspunkt, at